

Sygn. akt: XU-667/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 15 kwietnia 2014r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **L. S.**

od decyzji Z. U. S. Oddział we W.

z dnia 02 października 2012r. znak: Ow-07-4013073

w sprawie **L. S.**

przeciwko Z. U. S. Oddział we W.

o jednorazowe odszkodowanie

1. zmienia zaskarżoną decyzję Z. U. S. Oddział we W. i przyznaje wnioskodawcy L. S. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 20 maja 2012r. za doznany 5 % uszczerbek na zdrowiu w kwocie 3.650,00 zł (trzy tysiące sześćset pięćdziesiąt złotych).
2. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 240,00 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 02 października 2012r., Ow-07-4013073, Z. U. S. Oddział we W., na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, odmówił wnioskodawcy L. S. prawa do odszkodowania z ubezpieczenia wypadkowego.

W ocenie organu rentowego do zdarzenia, jakiemu uległ wnioskodawca w dniu 20 maja 2012 r., w czasie delegacji służbowej doszło z wyłącznej winy wnioskodawcy.

Wnioskodawca L. S. odwołał się od powyższej decyzji wnosząc o zmianę w całości, jednocześnie żądając przyznania mu prawa do jednorazowego odszkodowania z ubezpieczenia wypadkowego w następstwie wypadku przy pracy, jakiemu uległ w dniu 20 maja 2012 r.

W odwołaniu stwierdził ponadto, że zaskarżona decyzja nie jest słuszna, gdyż w dniu 20 maja 2012r. będąc w pracy nie spożywał alkoholu, a zapis pkt 7 protokołu sporządzonego przez zakład pracy został dokonany bez jego wiedzy. Wnioskodawca nie wniósł o sprostowanie protokołu powypadkowego, gdyż pracownik bhp powiedział mu, że ten zapis nie włącza prawa do świadczeń z ustawy wypadkowej.

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na brak prawnych podstaw do jego uwzględnienia. W ocenie organu rentowego materiał dowodowy wskazuje, że do zdarzenia, jakiemu uległ wnioskodawca 20 maja 2011 r. doszło wyłącznie z jego winy. Jako podstawę wprawną wskazał art. 22 ust.1 pkt 3 ww. ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca L. S. w dacie zdarzenia zatrudniony był w (...) Sp. z o.o. na stanowisku kierowcy. W dniu 20 maja 2012r. wnioskodawca był w podróży służbowej na terenie Anglii. W trakcie 24 godzinnego postoju wnioskodawca ok. godz. 23.30 spał w kabinie samochodu służbowego. Wnioskodawca przy próbie opuszczenia kabiny samochodu potknął się o fotel i wypadł z kabiny samochodu uderzając się o kabinę samochodu stojącego obok. Bezpośredniego świadka zdarzenia nie było. Obok samochodu wnioskodawcy stał samochód świadka B. K., który usłyszał uderzenie i zobaczył wnioskodawcę leżącego na ziemi z nogami na schodach samochodu i do połowy zsuniętą piżamą. Świadek B. K. udzielił wnioskodawcy pierwszej pomocy i zadzwonił do bezpośredniego przełożonego wnioskodawcy M. M.. Po otrzymaniu od wnioskodawcy informacji o stanie jego zdrowia zdecydowali obaj, że rano wnioskodawca pojedzie wykonać zadanie. Ok. godz. 02.00 wnioskodawca ponownie poprosił świadka B. K., aby ten zadzwonił do dyspozytora i poinformował go, że z uwagi na utrzymujący się ból nie będzie mógł pojechać po towar. W dniu zdarzenia wnioskodawca nie był badany przez lekarza i nie wykonano badań na zawartość alkoholu. Wnioskodawca zrezygnował z wezwania karetki, gdyż był przekonany, że ból ustąpi do rana. W dniu 28 maja 2012r. świadek B. K. złożył na piśmie wyjaśnienia i podał okoliczności zdarzenia z udziałem wnioskodawcy. W złożonych wyjaśnieniach brak jest informacji, że świadek podczas udzielania wnioskodawcy pomocy wyczuł od niego alkohol. Słuchany w dniu 03 września 2013r. świadek B. K. zeznał, że w dniu zdarzenia nie widział, aby wnioskodawca spożywał alkohol. Świadek B. K. potwierdził treść zeznań złożonych w dniu 22 maja 2012r. Z zeznań świadka wynika, że to dyspozytor M. M. i sporządzający protokół wypadku świadek P. K. sami sugerowali, że przyczyną upadku wnioskodawcy z kabiny samochodu był alkohol, gdyż był to dzień wolny dla kierowców i ich zdaniem mogli oni spożywać alkohol.

Dowód:

- akta odszkodowawcze strony pozwanej
- zeznania świadka B. K. – k. 114 as.
- zeznania świadka P. K. – k. 76 as.
- zeznania świadka I. F. – k. 120 as.
- dowód z przesłuchania wnioskodawcy – k. 37v as.

W dniu 12 czerwca 2012 r. pracodawca wnioskodawcy sporządził protokół nr 001/2012r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z udziałem wnioskodawcy. W protokole stwierdzono, że w dniu zdarzenia wnioskodawca nie wykonywał pracy i swoim nietypowym zachowaniem i spożyciem alkoholu przyczynił się do wypadku.

Dowód:

- protokół nr 001/2012 w aktach odszkodowawczych strony pozwanej.

W dniu 02 lipca 2012r. wnioskodawca wystąpił z pozwem do sądu o sprostowanie protokołu i stwierdzenie, że wypadek z dnia 20 maja 2012r. jest traktowany na równi z wypadkiem przy pracy. W pozwie wnioskodawca podnosił, że brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających stan nietrzeźwości. Wyrokiem zaocznym z dnia 01 sierpnia 2012r. Sąd sprostował protokół nr 001/2012 ustalenia i przyczyn wypadku przy pracy w pkt 7 w ten sposób, że stwierdził, że wypadek któremu uległ powód L. S. w okresie zatrudnienia u strony pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. w dniu 20 maja 2012r. jest wypadkiem traktowanym na równi z wypadkiem przy pracy.

W dniu 14 sierpnia 2012 r. wnioskodawca złożył w ZUS Oddział W. dokumentację powypadkową wraz z wnioskiem o przyznanie prawa do świadczenia z funduszu wypadkowego, gdyż z dniem 22 maja 2012r. pracodawca rozwiązał z wnioskodawcą umowę o pracę w trybie porozumienia stron.

Decyzją z dnia 02 października 2012 r. strona pozwana odmówiła wnioskodawcy prawa do odszkodowania.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego chirurga ortopedy i neurologa celem ustalenia wysokości uszczerbku na zdrowiu, jakiego wnioskodawca doznał na skutek wypadku przy pracy w dniu 20 maja 2012r.

W wydanej w dniu 10 lutego 2014. opinii, biegły sądowy chirurg ortopeda i neurolog rozpoznali u wnioskodawcy min. stan po złamaniu obojczyka lewego wygojone zrostem kostnym z niewielką deformacją, stan po złamaniu IV i V żebra po stronie lewej wygojone i uznali, że w wyniku wypadku przy pracy w dniu 20 maja 2012r. wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5% z poz. 100c zał. do rozporządzenia z dnia 18.12.2002r. Pozostałe urazy nie spowodowały trwałych następstw.

Dowód: opinia biegłego sądowego chirurga ortopedy i neurologa z dnia

10.10. 2014 r. - k.125 akt sądowych

Strony zgodziły się z wydaną opinią w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na aktach odszkodowawczych, zeznaniach świadków, dokumentacji lekarskiej w nich zawartej oraz na opinii biegłego sądowego chirurga ortopedy i neurologa. Sąd dał wiarę tym dowodom, gdyż brak było podstaw do podważenia ich wiarygodności. Ponadto Sąd oparł się na dowodzie z zeznań świadka B. K. jak również dowodzie z przesłuchania wnioskodawcy. W ocenie Sądu zeznania te były spójne, a Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Kwestią sporną w sprawie było ustalenie czy wnioskodawcy przysługuje prawo do odszkodowania z ubezpieczenia wypadkowego i czy nie zachodzą okoliczności wyłączające prawo do świadczeń.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i choroby zawodowej za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

Organ rentowy w niniejszej sprawie odmówił wnioskodawcy wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia wypadkowego powołując się na art. 22 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, zgodnie z którym, zakład odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku, gdy do zdarzenia doszło wyłącznie z winy wnioskodawcy, wskutek rażącego niedbalstwa wynikającego z nieprzestrzegania instrukcji i przepisów bhp.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.), świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują ubezpieczonemu, gdy wyłączną przyczyną wypadków, o których mowa w art. 3, było udowodnione naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

Zatem u podstaw odmowy przyznania świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego leży w pierwszej kolejności naruszenie przez ubezpieczonego przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, w drugiej kolejności naruszenie

tychże przepisów musi być wyłączną przyczyną wypadku, natomiast ostatnią przesłanką wyłączającą możliwość ubiegania się o świadczenia jest wina ubezpieczonego w postaci umyślności lub rażącego niedbalstwa.

Zgodnie z art. 211 k.p., przestrzeganie przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy jest podstawowym obowiązkiem pracownika. W szczególności pracownik jest obowiązany: 1) znać przepisy i zasady bezpieczeństwa i higieny pracy, brać udział w szkoleniu i instruktażu z tego zakresu oraz poddawać się wymagany egzaminom sprawdzającym, 2) wykonywać pracę w sposób zgodny z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy oraz stosować się do wydawanych w tym zakresie poleceń i wskazówek przełożonych, 3) dbać o należyty stan maszyn, urządzeń, narzędzi i sprzętu oraz o porządek i ład w miejscu pracy, 4) stosować środki ochrony zbiorowej, a także używać przydzielonych środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego, zgodnie z ich przeznaczeniem, 5) poddawać się wstępnym, okresowym i kontrolnym oraz innym zaleconym badaniom lekarskim i stosować się do wskazań lekarskich, 6) niezwłocznie zawiadomić przełożonego o zauważonym w zakładzie pracy wypadku albo zagrożeniu życia lub zdrowia ludzkiego oraz ostrzec współpracowników, a także inne osoby znajdujące się w rejonie zagrożenia, o grożącym im niebezpieczeństwie, 7) współdziałać z pracodawcą i przełożonymi w wypełnianiu obowiązków dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, ubezpieczony w dniu wypadku był w podróży służbowej w trakcie 24 godzinnego postoju. Podczas próby opuszczenia samochodu w nocy wnioskodawca potknął się o fotel i wypadł z kabiny samochodu uderzając o kabinę samochodu stojącego obok. Pierwszej pomocy udzielił mu świadek B. K., który po stwierdzeniu, że wnioskodawca odczuwa jedynie silny ból ramienia pomógł mu powrócić do kabiny. Świadek B. K. miał bezpośredni kontakt z wnioskodawcą i nie wyczuwał od niego woni alkoholu, w tym dniu nie widział również, aby wnioskodawca spożywał alkohol podczas postoju. Wnioskodawcy nie wykonano badań na zawartość alkoholu we krwi. Sugestia o spożywaniu przez wnioskodawcę alkoholu i przyczynie wypadku pojawiła się podczas rozmowy świadka B. K. z dyspozytorem M. M., który wyraził oburzenie na wiadomość o wypadku wnioskodawcy. W tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom świadka B. K. złożonym bezpośrednio po wypadku i przed Sądem. W swoich zeznaniach świadek był konsekwentny. Zdaniem Sądu sytuację spowodował sam wnioskodawca, ale działaniu wnioskodawcy nie można przypisać rażącego niedbalstwa ani naruszenia przepisów dotyczące ochrony życia i zdrowia. Bezpośrednią przyczyną wypadku, było bowiem wypadnięcie wnioskodawcy z kabiny samochodu przy próbie jej opuszczenia na skutek potknięcia się o fotel kierowcy. Przeprowadzone postępowanie nie wykazało, aby wnioskodawca był pod wpływem alkoholu, a opuszczona piżama to skutek wypadku a nie „niewłaściwe zachowanie” jak to ocenił pracodawca wnioskodawcy. Przesłanką, wyłączającą możliwość ubiegania się o prawo do jednorazowego odszkodowania jest również wina ubezpieczonego, która może przejawiać się w postaci umyślności lub rażącego niedbalstwa. W postępowaniu wnioskodawcy Sąd nie doszukał się winy, gdyż trudno przypuszczać, że wnioskodawca przy próbie opuszczenia kabiny dopuścił się jakichś nieprawidłowości, skoro wypadek nastąpił na skutek potknięcia się o fotel kierowcy. Wnioskodawca o godz. 23.30 obudził się i przy próbie opuszczenia kabiny potknął się o fotel i wypadł z kabiny samochodu. Strona pozwana nie zauważyła, że wypadek wydarzył się ok. godz. 23.30, gdy wnioskodawca po częściowym śnie obudził się i próbował opuścić kabinę samochodu ciężarowego. Ponadto zapis pkt 7 protokołu został sprostowany wyrokiem zaocznym Sądu z dnia 01 sierpnia 2012r. i okoliczności wykazane przez pracodawcę w protokole w tym zakresie w jakim wskazywały na przyczynę nie uznania zdarzenia za wypadek przy pracy nie mogły się ostać.

W celu ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu, Sąd powołał biegłych sądowych, którzy w swojej opinii z dnia 10 lutego 2014 r. rozpoznali stan po złamaniu obojczyka lewego wygojone zrostem kostnym z niewielką deformacją, stan po złamaniu IV i V żebra po stronie lewej wygojone i uznali, że w wyniku wypadku przy pracy w dniu 20 maja 2012r. wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5% z poz. 100c zał. do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. (Dz. U. Nr 234, poz. 1974).

Sąd przyznał przymiot wiarygodnej, opinii sporządzonej w toku niniejszego postępowania przez biegłych sądowych z dnia 10 lutego 2014r.

W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia jest rzetelna, oparta na dokumentacji medycznej oraz badaniu ubezpieczonego i Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia, że uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonego w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 20 maja 2012r. wynosi 5 %.

Dowód z opinii biegłego podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Nie są miarodajne dla oceny tego dowodu niekonkurencyjne z nim oceny świadków i uczestników postępowania, co do faktów będących przedmiotem opinii (zob. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, niepubl.). W przedmiotowej opinii biegli sądowi odpowiedzieli na wszystkie postawione przez Sąd pytania. Swoje stanowisko poparli wnikliwą analizą dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonym badaniem wnioskodawcy.

Zdaniem Sądu opinia jest pełna, uwzględnia wszystkie istniejące schorzenia oraz stopień ich nasilenia u wnioskodawcy. Sąd w pełni podziela stanowisko zajęte w opinii przez biegłego.

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdził, iż nie zachodzą przesłanki z art. 22 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy wskazane przez organ jako podstawa wydania odmownej decyzji z dnia 02 października 2012 r., a wnioskodawca uprawniony był do otrzymywania odszkodowania z ubezpieczenia wypadkowego.

Stosownie do Obwieszczenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 26 lutego 2014r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P. z 07.03.2014r., poz.187r.), w okresie od dnia 1 kwietnia 2014r. do dnia 31 marca 2015r. kwota jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej wynosi **730** zł za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (art. 12 ust. 1 ustawy).

Z tych względów wnioskodawcy przysługuje prawo do jednorazowego odszkodowanie w kwocie 3.650 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję strony pozwanej i orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu (pkt II wyroku) orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W myśl § 3 tego przepisu do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

O wysokości kosztów zastępstwa procesowego wnioskodawcy Sąd orzekł na podstawie § 11 ust 2 zw. z § 2 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 490).

Sprawa o prawo do jednorazowego odszkodowania sprawą z ubezpieczenia społecznego, do której mają zastosowanie przepisy § 11 ust 2 zw. z § 2 ust 2 cyt. rozporządzenia. Sąd uwzględniając rodzaj i stopień złożoności sprawy oraz związany z tym niezbędny nakład pracy pełnomocnika wnioskodawcy zasądził koszty zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotnych kosztów minimalnych określonych w przedmiotowym rozporządzeniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.